

A 60 anys de la mort de Màrius Torres. — El dia 29 de desembre de 1942 moria, al sanatori antituberculós de Puigdolena, el poeta lleidatà Màrius Torres. Els amics del poeta ens vàrem retrobar el dia 4 de gener de 2003, amb motiu del seixantè aniversari de la seva mort, per tal de retre-li homenatge.

El recorregut va començar al Mas Blanc, a 10 Kms. de Centelles. Aquesta masia era propietat de la Sra. Maria Planas, així com el sanatori antituberculós de Puigdolena, on va estar ingressat M. Torres els últims set anys de la seva vida, per mor de la tuberculosi que patia. El poeta, quan una millora passatgera de la malaltia li ho permetia, passava alguna temporada al Mas Blanc, on se sentia més lliure i més «com a casa», sempre envoltat d'amics que l'estimaven i li feien companyia en aquells moments tan difícils per a ell.

A les 9'45h ens hi vam congreguar més d'un centenar de persones, totes vinculades al poeta d'una manera o altra, i totes amants de la seva poesia i de la seva persona. Vam visitar la planta baixa de l'edifici i Jordi Mir va dir unes quantes paraules i va llegir algun dels seus poemes.

Tot seguit ens vàrem traslladar a l'antic sanatori de Puigdolena, on vam visitar la sala i la seva cambra, que actualment és una habitació més de l'internat per a nens i nenes amb pares que pateixen dificultats de tota mena. Al jardí del sanatori, en un dia rúfol i fred, Isabel Pijoan va pronunciar unes paraules més sobre el poeta i va llegir novament alguna de les seves poesies.

A les 12h ens vàrem concentrar al petit cementiri de Sant Quirze Safaja on, davant la seva sepultura, tingué lloc una ofrena floral, acompanyada per la lectura d'uniques poemes més.

A les 12'30h ens vam concentrar a l'església del poble, que molt amablement ens va cedir el seu rector, per tal de fer-hi l'acte de record pròpiament dit a Màrius Torres. Va ser bonic i emocionant el fet que hi van intervenir força persones, amb petits parlaments més o menys

espontanis sobre la seva vida i la seva obra, alternant-los amb lectures de poesies seves. També hi va participar Miquel Àngel Tena, que va interpretar en cant i guitarra «Que sigui la meva ànima la corda d'un llaüt...». L'acte, tot i constar de discursos molt breus, es va allargar més de dues hores i mitja, perquè hi hagué la voluntat que hi participés molta gent diversa, això sí, vinculada d'alguna manera al record de Màrius Torres.

Per tant, cadascú hi va aportar el seu granet de sorra, dins d'una espontaneïtat, d'una sinceritat i d'una emotivitat molt grans i sentides, essent fidels al fer i al sentir del poeta.

Finalitzat l'acte, cap a les tres de la tarda, la majoria ens vam agrupar en un restaurant de la rodalia per tal de dinar plegats, per cloure un dia més de recordança i de celebració del 60è aniversari de la seva mort, contents i joiosos de retrobar-nos un cop més i de compartir l'estimació que tots els amics sentim per la seva vida discreta i silenciosa i per la seva poesia extraordinàriament sensible, senzilla i profunda. [M. B. i C.]